

[Erik B. Smith]

egentlig er sket med det såkaldte homoseksuelle register fra Esbjerg.

Lovforslag nr. L 19 om indgreb i meddelelseshemmeligheden kan jeg nok stille mig positivt over for, al den stund det er udtryk for en styrkelse af retssikkerheden. Det er imidlertid også et spørgsmål, der behandles af strafferetsplejeudvalget, og jeg har en forventning om, at udvalget vil komme med en grundig belysning af spørgsmålet om såvel advokatbeskikkelse som den efterfølgende meddelelsespligt vedrørende indgreb i meddelelseshemmeligheden. Til den tid mener jeg at folketinget har et helt anderledes velgenemarbejdet grundlag for at tage stilling til det her rejste problem.

Lovforslag nr. L 20 om forbud mod politiets provokationsvirksomhed er efter min opfattelse for omfattende. Jeg mener ikke, det kan udelukkes, at man i ganske særlige situationer må benytte sig af provokation. Men givet er det, at det kun må forekomme i yderst begrænset omfang, og da kun under ganske særlige betingelser. Strafferetsplejeudvalget har også dette spørgsmål under overvejelse, og vi vil afvente et udspil herfra.

Lovforslag nr. L 21 udtrykker ønske om at begrænse varetægtsfængslingerne. Det er naturligvis rimeligt nok, men forslaget vil efter sin ordlyd indebære, at man udelukker varetægtsfængsling i de fleste voldssager, også i sager om berigelseskriminalitet, og også selv om der måtte være god grund til at antage, at den pågældende vil modvirke efterforskningen eller unddrage sig straf. Et sådant forslag er ikke alene uhensigtsmæssigt i forhold til efterforskningen og retshåndhævelsen, det vil nok også virke krænkende på den almindelige retsbevidsthed.

Forslag nr. L 22 om afskaffelse af totalisolation af varetægtsfængslede kan man nok have sympati for, men det må vist erkendes, hvor ubehageligt det end er, at der er situationer, hvor isolation er nødvendig. Et forslag som dette, hvor man vil indføre en slags delvis isolation, kan ikke praktiseres, i alt fald ikke uden betydelige ulemper og gener for andre indsatte. I anledning af forslaget synes jeg, det vil være på sin plads at spørge justitsministeren, hvad der egentlig er foretaget i anledning af den bl. a. lægeligt motiverede kritik af den eksisterende isolationspraksis.

Jeg har forstået formålet med lovforslag nr. L 23 således, at det er at forhindre urigtig-

ge tilståelser. Det er naturligvis et formål, man allerede har interesseret sig for og egentlig også må sige er tilgodeset i retsplejeloven og efter min opfattelse på betryggende måde. Jeg finder i alt fald ikke, at et enkeltstående eksempel kan ændre den opfattelse eller kan danne grundlag for en lovændring.

Lovforslag nr. L 24 om en nærmest automatisk sanktion over for polititjenestemænd helt uden hensyn til forholdets karakter er vi i den socialdemokratiske gruppe noget forbavsede over. Tjenestemænd, og her især politiet, er genstand for en ganske særlig offentlig interesse og er i øvrigt underkastet et særligt straffeansvar. Vi finder ikke, at der er nogen rimelig grund til at skærpe dette ansvar, slet ikke som her under tilsidesættelse af almindelige retsprincipper.

Sammenfattende kan jeg sige, at den første del af de her behandlede forslag allerede er under overvejelse i strafferetsplejeudvalget, og at den anden del af forslagene indeholder løsningsmodeller, vi i alt fald i den socialdemokratiske gruppe ikke vil lægge ryg til.

Bjørn Elmquist (V):

Ved denne første behandling af den første hovedgruppe af venstresocialisternes i alt 18 forslag til styrkelse af, som det hedder i forslagsstillernes egen formulering, »retssikkerheden og de demokratiske rettigheder«, vil jeg gerne indlede med nogle generelle synspunkter og kommentarer til emnet. Det kan være, at de går lidt ud over principperne for førstebehandling, men jeg håber, at det går.

At styrke retssikkerheden og de demokratiske rettigheder er en stor og værdig opgave, og i venstre finder vi, at der er et stigende behov for en indsats på dette område. Det gælder helt akut i en lang række lande rundt om i verden, hvor man har diktatorisk styreform, både af den højre- og venstreorienterede slags.

I venstre finder vi imidlertid også, at der er et stort behov for en fornyet indsats i vort eget land. Den enkelte borger sidder efterhånden godt og gammeldags i saksen, klemt af en ofte politiserende statsmagt på den ene side og af et organisationsvælde på den anden side. Som vi ser det, samarbejder disse to magtgiganter i disse år ikke fra hver sin side, men derimod i samme retning. Ensretningen bliver så meget mere skræmmende.